

Sygn. akt II W 1105/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24.02.2016 r.

sprawy przeciwko

R. K. urodz. (...) w Ś.

syna W. i K.

obwinionego o to, że: w dniu 18.07.2015 roku o godz. 12.55 na ul. (...) w miejscowości N. wykonał postój pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) na poboczu drogi obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego R. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 1105/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony R. K. w dniu 18 lipca 2015 r. przy ul. (...) w pobliżu (...) w N., zaparkował na poboczu drogi obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni, samochód marki O. nr rej. (...). Obwiniony był nieobecny podczas ujawnienia zdarzenia przez funkcjonariuszy (...) w N.. Na miejscu wykonano dokumentację fotograficzną uwzględniającą pojazd oraz miejsce jego zaparkowania. Za wycieraczką przedniej szyby pozostawiono kierującemu wezwanie do osobistego stawiennictwa w dniu 18 lipca 2015 r. do godz. 20.00. w K. (...) w N., celem wyjaśnienia sprawy.

Obwiniony stawiał się na wezwanie oraz oświadczył, że to on był kierowcą przedmiotowego samochodu. Funkcjonariusz (...) poinformował obwinionego o popełnionym wykroczeniu drogowym i zaproponował mandat karny w wysokości 100 zł oraz poinformował go o przysługującym mu prawie odmowy przyjęcia mandatu z czego obwiniony

skorzystał i odmówił przyjęcia mandatu. Przed zdarzeniem obwiniony czterokrotnie popełnił wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w ruchu drogowym poprzez przekroczenie dozwolonej prędkości, w tym:

- 1.w dniu 11.01.2014 roku przekroczył dozwoloną prędkość od 21 do 30 km/h,
- 2.w dniu 15.09.2014 roku przekroczył dozwoloną prędkość od 31 do 40 km/h,
- 3.w dniu 04.06.2015 roku przekroczył dozwoloną prędkość od 21 do 30 km/h,
- 4.w dniu 10.10.2015 roku przekroczył dozwoloną prędkość od 21 do 30 km/h.

Dowód:

- notatka urzędowa (k.4),
- dokumentacja fotograficzna (k.5),
- zeznania W. M. (k.6-8),
- dane osobowe (k.12),
- notatka urzędowa (k.13),
- informacja z ewidencji kierowców (k.25),
- dane o karalności (k.27).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.9-10).

Sąd nie dał wiary oświadczeniom obwinionego, gdyż są sprzeczne z zeznaniami W. M. (k.6-8). Świadek ten jest funkcjonariuszem publicznym i osobą obcą dla obwinionego, nie był z nim skonfliktowany i nielogicznym jest by miał podawać nieprawdziwe informacje odnośnie zachowania obwinionego.

W. M., funkcjonariusz (...) w N., zeznał (k.7), iż w dniu zdarzenia pełnił służbę wraz z K. B.. Podczas pełnienia obowiązków służbowych, funkcjonariusze ujawnili samochód marki O. numer rejestracyjny (...) zaparkowany na poboczu drogi obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni. W samochodzie nie było kierowcy, w związku z tym, wykonano dokumentację fotograficzną nieprawidłowo zaparkowanego pojazdu oraz za wycieraczką przedniej szyby pozostawiono kierowcy wezwanie do osobistego stawiennictwa w K. (...) w N. – celem wyjaśnienia sprawy. Świadek nie pamiętał dalszych czynności prowadzonych z ujawnionym wykroczeniem, z uwagi na to, iż wiele podobnych spraw było w tamtym okresie przedmiotem jego interwencji.

Sąd dał wiarę temu świadkowi, gdyż jego zeznania są spójne, logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w treści notatki (k.4,13). Świadek ten jest osobą obcą dla obwinionego i nie miał z nim żadnych konfliktów przed zdarzeniem, nie jest zatem wiarygodne by miał go pomawiać o dokonanie czynu, którego się nie dopuścił.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.4,13), informacji z ewidencji kierowców (k.25), informacji o karalności (k.27) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a w szczególności prawidłowe zatrzymywanie i parkowanie pojazdu wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Obwiniony naruszył jeden z podstawowych warunków bezpiecznego korzystania z drogi publicznej w postaci zakazu zatrzymania pojazdu na poboczu obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni, wyrażonego w art. 49 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 18 lipca 2015 r. obwiniony zaparkował samochód marki O. numer rejestracyjny (...) w miejscowości N., na poboczu drogi obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni.

Czyn obwinionego należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 97 k.w., gdyż polegał na tym, że obwiniony naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego zatrzymując pojazd w niedozwolonym miejscu.

Obwiniony ma 25 lat, jest kawalerem (k.9, 12), nie był karany sędownie (k.27), popełnił wcześniej inne wykroczenia w ruchu drogowym poprzez przekroczenie dozwolonej prędkości (k.25).

Stopień społecznej szkodliwości zatrzymania pojazdu na poboczu drogi obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni był mały, jednakże obwiniony stworzył zagrożenie bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony zaparkował obok jezdni o średnim natężeniu ruchu drogowego, co wprowadzało zagrożenie bezpieczeństwa dla ruchu w tym miejscu.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych, w tym konieczność parkowania w miejscach do tego przeznaczonych obowiązują wszystkich. Jednocześnie brak zastosowania się do znaku lub sygnału drogowego powoduje zagrożenie dla bezpieczeństwa czy porządku w strefie ruchu jak i w strefie zamieszkania. Obwiniony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, zlekceważył znak drogowy i wyrażoną w nim dyrektywę postępowania.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność wykroczeń zatrzymywania samochodów w miejscach niedozwolonych oraz popełniane uprzednio wykroczenia w ruchu drogowym (k.25), natomiast jako okoliczności łagodzące uwzględniono niekaralność obwinionego (k.27).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 200 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że pojazdy mechaniczne należy zatrzymywać i parkować w sposób zgodny z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Kara ta w ocenie Sądu będzie bowiem stanowiła odpowiednią dolegliwość dla obwinionego w stosunku do wagi popełnionego przez niego wykroczenia i wpłynie na niego wychowawczo i prewencyjnie.

W sytuacji obwinionego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zwolnienie od kosztów sądowych, w związku z tym będzie on mógł zwrócić poniesione na rozpoznanie sprawy koszty, a nie powinny być one przerzucane na ogół podatników.